Промова до Дня перемоги

Напередодні Дня Перемоги у Великій Вітчизняній війні згадаємо своїх дідусів та їхніх товарищів – ветеранів, що здобували для нас, своїх нащадків, можливість жити у вільному світі. Нехай ті страшні дні вже так далеко від нас, але вони були, це наша історія, це фундамент нашого сучасного життя. Нам важко уявити, через що довелося пройти мільйонам людей, що брали участь у тій кривавій, страшній війні. Та давайте будемо пам'ятати – з вдячністю та смутком – про те, як рідні нам та зовсім незнайомі люди віддавали своє життя за Батьківщину, волю, світле майбутнє своїх дітей. Вони щиро сподівалися, що таке горе ніколи не спіткає нас, вони хотіли, щоб війна назавжди лишилася для нас лише спогадом, легендою, тяжким уроком долі та ніколи – нашою дійсністю. Вони ні защо б не хотіли, щоб ми повторили їхній шлях.

Вони нічого в нас не просять. Їх вже небагато лишилося в живих. Це не вони розвязували світові конфлікти, не вони грали в жорстокі політичні ігри, жертвуючи життями людей. Але це вони поклали тому край, врятували нас! І ми мусимо пам'ятати. Тому що пам'ять і вдячність – це все, що ми можемо дати нашим ветеранам. І це зробить кращими нас самих і наш світ.

І незважаючи на всі жертви та страждання День Перемоги – це світлий день. Це день, в який стало зрозумілим, що все це було не дарма, що збулися мрії, що майбутнє – у наших руках. Це день, в який відлік часу можна було б починати спочатку, бо настала нова епоха – волі, миру, можливостей. І за все це ми маємо дякувати їм – нашим ветеранам!